

**[Socialministeren.]**

sagde Justitsministeren udtrykkeligt, at hvis nogen havde forbrudt sig mod Loven, vilde han selvfølgelig blive draget til Ansvar. Det forekommer mig, at jeg hørte det, og hvad andet skal Justitsministeren svare paa en saadan Forespørgsel end, at der er en Undersøgelse i Gang, og at hvis der er sket en Lovovertrædelse, vil vedkommende blive draget til Ansvar. Det er ikke særlig oprivende, det er heller ikke særlig mærkværdigt, men jeg synes ikke, det er til at kritisere.

Derefter talte det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen om Uroen, der ikke kom fra Venstre, men fra de Kredse, som er blevet skuffet i deres Forventninger til Regeringen. Jeg skal ikke skuffe den ærede Ordfører i hans Forventninger til det Svar, han skal faa herpaa — men det hører ogsaa til Slutningsbemærkningerne.

Endelig sluttede den ærede Ordfører for Venstre med den lidet heldige Form, som han begyndte med, idet han om Indenrigsministerens Oplysninger udtalte, at han maatte jo vente med at tage dem til Efterretning, til det ærede Medlem Hr. Krag vendte tilbage til de nordlige Breddegrader. Jeg tror, det er bedst at gaa ud fra, at naar en Minister giver Oplysninger om en Sag paa Grundlag af det Materiale, der foreligger, saa er disse Oplysninger rigtige og udtømmende, og derfor skal man foreløbig tage dem til Efterretning uden Bemærkninger om, at der senere kan blive noget at udsætte paa dem. Jeg ved nu tilfældigvis, at de er rigtige, for jeg havde nøjagtig det samme Materiale med ved Arbejdsløshedslovens første Behandling, og da kunde jeg have holdt om ikke en lige saa formfuldendt saa en sagligt lige saa værdifuld Tale som min ærede Kollega Indenrigsministeren, men jeg fandt ikke, der var tilstrækkelig Grund til at opholde sig i en længere Tale ved det, der var præsteret i 1927—28 af den daværende Indenrigsminister med det Resultat, at Statens samlede Udgifter til Hjælp for Kommunerne altsaa var 508 000 Kr. Men jeg gaar ud fra, at Indenrigsministeren i øvrigt vil udtale sig om dette Punkt, hvis han finder det nødvendigt.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Christmas Møller) har en

mærkelig Vane, synes jeg. Saa snart det drejer sig om mig, begynder han næsten hver eneste Gang med at optræve mine forskellige Sindsstemninger under Forløbet af mine Taler. Jeg synes, det er ganske overflødig, og jeg har aldrig nogen Sinde gjort noget tilsvarende overfor den ærede Ordfører, skønt jeg dog kunde slippe meget lettere fra det end den ærede Ordfører. Jeg vil indrømme, at jeg ikke tilstræber at naa denne smilende, bredt rullende Flod af Sætninger, der i samme Toneart og med samme jævne Fart baner sig Vej gennem det for længst banede Flodleje uden at afsætte nogen Art af Frugtbarhed eller andet af Værdi — undtagen for nogle Dagblade. Men selv om jeg nu ikke har denne Evne, er det egentlig ikke nødvendigt hver Gang at konstatere, hvorvidt jeg er mere eller mindre spøgeful, vred eller ophidset.

Jeg vil dog indrømme, at jeg paa et vist Tidspunkt i Eftermiddags inderst inde var vred. (*Christmas Møller*: Saa var det jo rigtigt!) Ja, i dette Tilfælde — det fremgaar jo allerede af Ordet „indrømme“. Jeg var vred inderst inde, hvis jeg har Lov til at være det, fordi jeg synes, at det er en fuldkommen uanstændig Behandling af dette Lovforslag. Jeg synes, den er ganske uanstændig, det vil jeg have Lov til at synes og Lov til at sige. Det er et sagligt Lovforslag, der forelægges paa Basis af, hvad der har været fremme af Kritik Aar efter Aar fra Oppositionens Side med Indrømmelser overfor Oppositionen, og det forelægges i en Situation, hvor der overhovedet intet andet kan gøres paa dette Omraade, fordi de Lovforslag, jeg i øvrigt har udarbejdet, ligger til Behandling paa Rigsdagen. Og saa staar man her og taler om alt muligt, op ad Vægge og ned ad Stolper, om Ting, der ikke kommer Lovforslaget ved, uden Tanke for, tilsyneladende uden Tanke for de 75 000 arbejdsløse og de 30 000 Mennesker, som dette Lovforslag tilsigter at komme til Hjælp. Naar man ser en saadan Behandling, synes jeg, at man som Socialminister og Menneske har Lov til efterhaanden at blive vred. Men jeg skal lade det ligge, det gør intet Indtryk, det ved jeg, og derfor skal jeg skifte Sindsstemning og behandle det ærede Medlem Hr. Christmas Møller paa samme Maade, som han be-